

[K. B. Andersen.]

om at finde 200 mill. kr., da man selv havde måttet give op. Det er det parti, der mødte op til forårets økonomiske situation, som partiet lige så længe som regeringen havde været vidende om ville komme, med næsten helt tomme hænder over for regeringens udspil. Det er det parti, der under en lang vinters jordlovsforhandlinger holdt sig forment tilbage med alternative forslag og først i allersidste øjeblik kom frem med nogle ubearbejdede skitser til løsning af nogle af de problemer, regeringens oplæg beskæftigede sig med. Det er det parti, der er tilhænger af tillægspension, men stemte imod den her i salen, som er tilhænger af ligeløn, men stemte imod den her. Tør nogen virkelig drømme om at betro et sådant parti et regeringsansvar? (*Afbrydelse*). Ja, ja, man har jo også onde drømme.

Måske bør man ikke dømme det konservative parti for hårdt. Medens der såvel inden for venstre og det radikale venstre som socialdemokratiet er ganske lange traditioner og erfaringer for regeringsansvar i dette århundrede, har der for de konservative kun været en såre begrænset periode, der ikke synes at have sat sig spor i ansvarlig omgang med problemerne. Den eneste trøst i denne sammenhæng er vel egentlig, at de konservative også selv tvivler på deres evner og chancer som regerende kraft. Det er jo på det mere seriøse plan kommet til udtryk i det ærede medlem hr. Poul Sørensens udtalelse bl. a. i Skatteborgeren og i Politiken om, at vi ikke skal vente at se det ærede medlem som statsminister i en borgerlig regering, selv om de konservative bliver det største parti i den borgerlige lejr. På det plan, der kalder lidt mere på smilet, er det samme kommet til udtryk i det ærede medlems udtalelse til Jyllands-Posten som svar på spørgsmålet om det betimelige for oppositionen i at forme et skygge-kabinet — jeg beder om tilladelse til et citat — hvor det ærede medlem sagde:

„Det er heller ikke morsomt, hvis man aldrig kommer frem af skyggen og resten af livet skal være udpeget til skygge-minister.“

Og det skal jo nok være rigtigt.

Den alvorligste indvending imod de konservative som regeringsdueligt parti er

kommet fra en meget overraskende kant, nemlig fra bladet *Finanstidende*, der jo ikke kan mistænkes for at stå mit parti nær, men som derimod står betydende erhvervskredse nær i synspunkter og i vurderinger. I dette blad fandtes for nogle måneder siden, i slutningen af juni, en artikel om det konservative partis økonomiske politik eller rettere mangel på samme. Det ville have været fristende at læse hele denne artikel op, men det skal jeg afholde mig fra og blot pege på de afgørende punkter.

Med udgangspunkt i VK-planen siger bladet, at de konservative i 1960 gik til valg på en økonomisk politik, der var udtryk for en afgørende fejlbedømmelse af den økonomiske politiks muligheder; at de midler, partiet anviste, først og fremmest ville ramme erhvervenes investeringer; at denne politik tydede på ukendskab til de samfundsøkonomiske tankegange, og at det konservative parti med en økonomisk politik af denne art fraskrev sig muligheden for at få del i regeringsmagt. Bladet siger videre i forbindelse med indkomstpoltikken, at den er blevet nødvendig i det moderne samfund, at det at trække den gamle voldtgiftstanke frem og tale om uspecifice-rede besparelser på de offentlige budgetter ikke er et brugeligt alternativ til regeringens politik, og at partiets forslag om at gøre reel opsparing skattefri mildt sagt er ugenomtænkt. Artiklen slutter med at pege på, at de konservatives problem består i at formulere en klar økonomisk politik, så partiet ikke støder alle saglige kræfter fra sig. Det var *Finanstidendes* dom. (*Afbrydelse*: Noget af den!). Ja men jeg synes egentlig, det var rimeligt.

Mon ikke vi skulle lade det konservative parti blive i skyggen — selv om det ærede medlem hr. Poul Sørensen siger, at det ikke er sjovt — indtil det har fundet en økonomisk politik, i stedet for at lade et Danmark i fremgang blive prøvekuld for de konservative forsøg? Det har vi nemlig ikke råd til.

Når så alt dette er sagt, skal vi til at tælle på fingrene: hvem er det, de konservative vil lave hvad sammen med, når de vender sig så voldsomt mod de nuværende regeringspartier? V+K giver i det nuværende ting 71 mandater. Selv om nu det ærede